

Prejudiciálna otázka

Majú sa článok 14 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93⁽¹⁾ Zmluvy o ES a články 9, 11 a 13 nariadenia Komisie (ES) č. 794/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva uvedené nariadenie⁽²⁾ Rady (ES) č. 659/1999, vykladať tak, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vo vzťahu k vymáhaniu štátnej pomoci vyplývajúcej z rozhodnutia Komisie oznámeného 7. júna 2002 stanovuje, že úroky sa určujú na základe ustanovení kapitoly V citovaného nariadenia č. 794/2004 (čiže konkrétne článkov 9 a 11), t. j. s použitím úrokovej sadzby založenej na režime zostavených úrokov?

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 83, s. 1.

⁽²⁾ Nariadenie Komisie (ES) č. 794/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 659/1999, ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES (Ú. v. EÚ L 140, s. 1; Mim. vyd. 08/004, s. 3).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Judecătoria Câmpulung (Rumunsko) 25. februára 2014 – Liliana Tudoran, Florin Tudoran, Ilie Tudoran/SC Support Colect SRL

(Vec C-92/14)

(2014/C 142/29)

Jazyk konania: rumunčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Judecătoria Câmpulung

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobcovia: Liliana Tudoran, Florin Iilian Tudoran, Ilie Tudoran

Žalovaná: SC Support Colect SRL

Prejudiciálne otázky

1. Vzťahujú sa ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách⁽¹⁾ a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS⁽²⁾ aj na zmluvu o úvere uzavretú 5. októbra 2006, t. j. pred vstupom Rumunska do Európskej únie, ktorej účinky však pretrvávajú aj v súčasnosti, keďže ustanovenia tejto zmluvy sú v prejednávanej veci, v dôsledku neskorších postúpení pohľadávky uskutočnených v súlade so zmluvou, predmetom exekúcie?
2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, možno považovať zmluvné podmienky, ako je podmienka týkajúca sa „schopnosti dlžníka splatiť dlh“, ktoré sa vzťahujú na omeškanie dlžníka pri platbách, ako aj podmienky týkajúce sa zvýšenia úrokovej sadzby po uplynutí jedného roka, po ktorom sa sadzba skladá z pohyblivej referenčnej úrokovej sadzby banky Banca Comercială Română zverejnenej v sídle tejto banky a zvýšenej o 1,90 percentuálneho bodu, považovať za nekalé podľa smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách?
3. Bráni zásada účinnej súdnej ochrany práv jednotlivcov vyplývajúcich z práva Únie, tak ako ju zaručuje článok 47 Charty základných práv Európskej únie, ustanoveniu vnútroštátneho práva, ako je ustanovenie článku 120 nariadenia so silou zákona č. 99 z decembra 2006, týkajúceho sa úverových inštitúcií a kapitálovej primeranosti, ktoré priznáva zmluve o úvere, uzavretej s bankou vo forme súkromnoprávnej zmluvy a bez možnosti dlžníka dohodnúť jej podmienky, charakter exekučného titulu, na základe ktorého môže súdny exekútor po celkovom preverení a získaní poverenia na vykonanie exekúcie v rámci nesporného konania, pri ktorom má súd obmedzenú možnosť preskúmať výšku úveru, vykonať exekúciu na majetok dlžníka?

4. Má sa smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že bráni tomu, aby taká právna úprava členského štátu, akú tvoria články 372 a nasl. starého občianskeho súdneho poriadku, umožňovala veriteľovi navrhnuť exekúciu plnenia vyplývajúceho z nekalých podmienok tak, že sa vykoná exekúcia veci, ktorá je predmetom záložného práva, a to prostredníctvom predaja nehnuteľnosti napriek námietkam spotrebiteľa a bez preskúmania zmluvných podmienok nezávislým súdom?
5. Poškodzuje existencia takého ustanovenia v rámci vnútroštátnej legislatívy, ako je ustanovenie článku 120 nariadenia so silou zákona č. 99 z decembra 2006, týkajúceho sa úverových inštitúcií a kapitálovej primeranosti, ktoré priznáva zmluve o bankovom úvere charakter exekučného titulu, do práva usadiť sa podľa článku 49 ZFEÚ, ako aj do práva na slobodné poskytovanie služieb podľa článku [56] ZFEÚ, keďže odrádza občanov Únie od toho, aby sa usadili v štáte, v ktorom sa zmluve uzavreť s bankou ako súkromnoprávnym subjektom priznáva rovnakú právnu silu ako exekučnému titulu v podobe rozsudku?
6. V prípade kladnej odpovede na predchádzajúce otázky, môže vnútroštátny súd z úradnej povinnosti neuznať exekučný charakter titulu, na základe ktorého sa vykonáva exekúcia pohľadávky uvedenej v tejto zmluve?

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 95, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288.

⁽²⁾ Ú. v. EÚ L 133, s. 66.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Kúria (Maďarsko) 27. februára 2014 – Flight Refund Ltd/Deutsche Lufthansa AG

(Vec C-94/14)

(2014/C 142/30)

Jazyk konania: maďarčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Kúria

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Flight Refund Ltd

Žalovaný: Deutsche Lufthansa AG

Prejudiciálne otázky

1. Je možné uplatniť si nárok na náhradu škody založený na článku 19 Montrealského dohovoru v rámci európskeho konania o platobnom rozkaze?
2. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody založený na článku 19 Montrealského dohovoru, sú príslušnosť notára – považovaného na tieto účely za vnútroštátny súd –, ktorý je oprávnený vydať európsky platobný rozkaz, a po začatí sporového konania v dôsledku podania odporu zo strany odporcu, príslušnosť súdu určené na základe pravidiel príslušnosti stanovených v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006⁽¹⁾ z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze (ďalej len „nariadenie č. 1896/2006“), nariadenia Rady (ES) č. 44/2001⁽²⁾ z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie č. 44/2001“), a/alebo Dohovorom o zjednotení niektorých pravidiel pre medzinárodnú leteckú dopravu, uzavretým v Montreale 28. mája 1999 (ďalej len „Montrealský dohovor“)? Aký je vzájomný vzťah týchto právnych predpisov?
3. V prípade, že majú prednosť pravidlá príslušnosti stanovené v Montrealskom dohovore, môže navrhovateľ aj v prípade absencie akéhokoľvek ďalšieho kritéria na určenie príslušnosti uplatniť svoj nárok na súde so sídlom na území zmluvného štátu podľa jeho výberu, alebo musí byť súd, na ktorom uplatní svoj nárok, miestne príslušný na základe procesných pravidiel členského štátu, ktoré sa na tento súd uplatňujú?

Ako treba okrem toho vykladať pravidlo príslušnosti danej na výber, stanovené Montrealským dohovorom, ktoré odkazuje na súd, kde má dopravca miesto podnikania, v ktorom bola uzavretá zmluva o preprave?